

Zarážející, protichůdná tvrzení o tom, co Bible učí

Čtenář Bible, který upřímně touží dopátrat se Boží vůle, pochopit, co Bůh zjevil v Písmu, čelí skličujícímu úkolu. Je konfrontován s učiněnou džunglí různých učení, když zvažuje tisíce denominačních alternativ dostupných na „církevním tržišti“.

Pro nás, kteří vytváříme *Focus on the Kingdom*, je těžké uvěřit, že Bible je zodpovědná za takový švédský stůl konfliktních názorů. Pravděpodobně asi 10 %, židů a pohanů prvního století bylo gramotných. Spoléhalo na to, co slyšeli ústně kázat a vyučovat. Hebrejská písma byla jistě čtena týdně v synagoze a o neohroženém Pavlovi se věří, že z moci svých mimořádných apoštolských úkolů psal spisy Písma. (2 Pet 3:16).

Představuje však Písmo svá učení tak špatně a nejasně, že to ospravedlňuje ohromující fragmentaci, kterou dnes nacházíme? Denominace jsou svědectvím o výskytu odlišných vůdců církví, kteří vyzývají své následovníky, aby se v zájmu podpory „správného“ pochopení Boží vůle v Písmu distancovali od jiných křesťanských skupin.

U vašich dveří se vážní svědkové Jehovovi domáhají toho, že vlastní jedinečný pohled propůjčený organizací Strážná věž (časopis *Probuďte se*). Stoupenci věří, že Strážná věž je jediným Božím opravdovým podporovatelem božské pravdy. Dvacet miliónů adventistů sedmého dne, kteří si vysoce váží jasnozřivosti své zakladatelky Ellen G. Whiteové o čtvrtém (sobotním) přikázání (osvíceném), trvá na tom, že testem dodržování přikázání z desatera je zachovávání soboty jako sabatu. Mnozí si myslí (nesprávně), že církve scházející se v neděli nevědomky naletěly obávanému „znamení šelmy“.

Římští katolíci vidí v papeži neomylného průvodce pravdou. Papež je považován za jediného zplnomocněného nástupce apoštola Petra. Jejich propracovaný systém uctívání Marie jako přímluvkyně v nebi nabízí útěchu milionům, kteří pevně věří, že Marie, „Boží matka“, jim pomáhá v jejich každodenních zápasech.

Věřící v podmíněnou nesmrtelnost jsou přesvědčeni, jak se domnívají, že je jasným biblickým učením, že Marie a všichni mrtví jsou v současné době v bezvědomí, spí spánek smrti (Ž 13:3; Kaz 9:5, 10), dokud se nezbudí při budoucím vzkříšení (Dan 12:2; Luk 14:14). Mrtví se pak znovu objeví jako celé osoby, probuzené ze spánku smrti, teprve až se ozve sedmá trubka při Ježíšově návratu. (Zj 11:15-18).

Mormoni jsou neméně nadšeni svým přesvědčením, že jejich prorok Joseph Smith byl nástrojem dalšího zjevení navíc k Bibli, a nacházejí je v *Knize Mormon* a dalších spisech. Jejich učení zahrnuje představu, že Bůh má několik manželek a že Bůh byl člověkem, než se stal Bohem.

Takzvané „nedenominační“ církve jimi ve skutečnosti nejsou. Nežádají žádnou nálepku jako „baptista“ nebo „metodista“, ale jejich systém víry je velmi podobný jakémukoli z fundamentalistických církví, jako jsou baptisté. Někdy trvají na tom, že Bible krále Jakuba je jediným spolehlivým svědectvím o Boží vůli.

Letniční jsou nespokojeni s tím, co vidí v různých denominacích, a ať už Assemblies of God (Shromáždění Boží) nebo United Pentecostal Church (Sjednocená letniční církev) požadují druhou úroveň křesťanské zkušenosti, kterou označují za „křest ve svatém Duchu“ (když nacházejí útěchu v jazyku KJV „přízrak“ = duch). I když ne všichni letniční cítí, že tento „zážitek“, obvykle přidružený nároku na „mluvení jazyky“, činí zbytek křesťanstva neplatným, nezávislá existence různých letničních denominací dokazuje, že se cítí nějakým důležitým způsobem oddělení od ostatních forem víry.

Zastřešovací učení, které je společné mnoha skupinám doposud zmiňovaným, je přesvědčení, že skutečným odznakem pravosti je víra, že Bůh Bible a vesmíru je trojjediné Bytí, Božství známé jako Trojice.

Toto starověké učení společně protestantům a římským katolíkům nalézá v Bibli Ježíšův nárok nat o „být Bohem“, plným členem Božstva, jednou podstatou ve třech Osobách.

Svědkové Jehovovi jsou však silnými odpůrci této trojiční představy Boha a ode dveří ke dveřím podporují učení, že Ježíš byl původně archanděl Michael. Tento pohled na Ježíše je odlišuje od jejich společníků, kteří nejsou trinitáři, United Pentecostal Church, kteří tvrdí, že Otec a Syn jsou ten samý Bůh, jediná Osoba. Jejich porozumění je známo jako hledisko „Jednoty“ Boha.

V rámci tzv. biblických církví existují rozdíly „výkladu“ o budoucím osudu křesťanů. Společně zastávané je však přesvědčení, že „zlí“ jsou nyní a budou i nadále věčně navždy trápeni při vědomí. Koná se malý pokus smířit toto děsivé učení s Bohem soucitu představeným v Bibli. Na odborné úrovni je slyšet občasný protest, ale téměř neodolatelná moc „toho, čemu údajně všichni máme věřit“ a „naši vyškolení pastoři se nemohou mýlit“ znamená, že vážné přezkoumání „věčného trápení“ se nikdy nevynoří na povrch.

Nový zákon je jasný, nesouhlasí s hlavními denominačními rozdíly, které jsme načrtli. „Přál bych si nade vše,“ napsal Pavel věřícím v Korintu, „aby všichni říkali totéž, aby byli dokonale sjednoceni jednou myslí a jedním úsudkem“. (1 Kor 1:10). Ježíš se modlil, aby všichni jeho následovníci byli „jedno“, jako Otec a Syn jsou v harmonické shodě (Jan 17:11). Co se stalo s tou modlitbou? Zdá se, že není v souladu s patrnou absencí jednoty uvnitř křesťanstva. Tisíce křesťanských uskupení, všechny zvlášť označené, se setkávají v izolaci od různých forem víry a zachovávají si smysl pro soudržnost tím, že se soustředí na to, co je odlišuje od jiných denominací.

Jaký zdravý úsudek si z toho všeho můžeme udělat? Někteří z nás se ocitli rozčarováni z církevní příslušnosti, do které jsme se narodili. Byli jsme tak vypuštěni na fascinující cestu víry, když jsme se snažili dát do pořádku nesčetné rozdíly nacházející se v různých skupinách, které si nárokují Ježíšovo jméno. Trojice ano nebo ne? Mrtví nyní v nebi a v pekle, nebo odpočívají v bezvědomí ve svých hrobech? Mohl by se Ježíš kdykoliv vrátit a odklidit věřící ze země při skrytém vytržení před soužením, nebo se Ježíš vrátí jen jednou, aby vzkřísil mrtvé a slavnostně uvedl své Království na zemi? Nebo nebude Království vůbec na zemi, ale spíše umístěno v nebi? A co je evangelium?

S více než 50 léty za mnou, během nichž jsem měl po mnoho let výsadu vyučovat na malé biblické škole, předkládám následující návrhy ohledně toho, kde leží pravda. Čtenáři jsou nabádáni, aby o těchto důležitých otázkách hloubali.

Kdo je Bůh? Je odpověď na tuto otázku opravdu tak strašně složitá? Ospravedlňuje ta staletí trýznivých sporů, dokud nebyl „problém“ konečně vyřešen na proslulém koncilu v Nikáji v roce 325 nl, události, která dala vzniknout mnohdy nezpochybnitelné víře, že Bůh je tři osoby v jedné podstatě?

Předpokládejme na okamžik, že Pravda dlí v několika jasných, prostých a jednoduchých tézích. Předpokládejme, že právě vyhýbání se prostým a jednoduchým biblickým tézím nevyhnutelně vedlo ke zmatku a různorodosti.

Zkuste to kvůli vrcholně krásnému a snadnému prohlášení, které definuje Boha: „Ty, Otče,“ řekl Ježíš, „jsi jediným, kdo je skutečně Bůh“ (Jan 17:3). Může být kdokoli jiný „skutečný Bůh“, pokud je Ježíšův Otec „jediným, kdo je skutečně Bůh“? Řečtina bible nám předává tato průzračná slova: Otec je „*MONOS* [jediný, jedinečný] *alethinos* [pravý, skutečný] *THEOS* [Bůh].“ Vidíte zde kořeny našeho českého slova „monoteismus“, které shrnuje principiální výzvu Bible vyvarovat se jakéhokoli boha až na jediného pravého Boha?

Podívejte se znovu. Ohledně koho Ježíš věřil, že je ten „jediný pravý Bůh“ monoteismu? Zjevně a přesvědčivě to byl jeho Otec, který je „jediným [*monos*], kdo je skutečně Bůh [*theos*].“ Potřebujete armádu vzděla-

ných lingvistů, aby vám pomohli uchopit toto Ježíšovo vznešené prohlášení? „Otec je jediný, kdo je skutečně Bůh.“ Ježíš učinil toto prohlášení v souvislosti se svým autoritativním prohlášením o „věčném životě“. „Věčný život je v tom, že věří v tebe [Otce] jako v jediného, kdo je skutečně Bůh“ (Jan 17:3).

Drtící výrok Ježíše, Mistra Rabína, o Otci jako „jediném, kdo je skutečný Bůh“ (Jan 17:3), má potenciál způsobit, aby se skácely ohrady denominací. Má obrovskou moc ovládnout zájmy muslimů, Židů a křesťanů a přimět je, aby vstoupili do nového a smysluplného dialogu. V současné době se tato tři obrovská světová náboženství zarputile prou nad definicí nakolik a kdo je Bůh.

Když je Ježíšovo vyznání vyjádřené v Jan 17:3 přijato do srdce a zjevný odklon od něj představovaný podivným pojmem Boha ve třech osobách je považován za cizí a za nežádoucí překroucení Ježíšovy jednoduché definice pravého Boha, otevře se cesta k větší jednotě.

Je-li Bůh definován Janem 17:3 a tisíce a tisíce osobními zájmeny v jednotném čísle, které ho označují za jednu osobu, doporučujeme věnovat pozornost otázce: Kdo je tedy Ježíš? **Lukáš 1:35** poskytuje vrcholně snadnou a definitivní zprávu, jak, proč a kdy Ježíš je Božím Synem. Je jedinečným Božím Synem, rozhodně ne proto, že je nepochopitelně také Bůh – ale právě kvůli zázračnému novému stvoření, které uskutečnil Bůh, Otec, v lůně Marie. Lukáš 1:35, strategicky umístěný Lukášem, historikem-teologem, na začátek jeho dvousvazkového teologického pojednání (Lukáš a Skutky), má potenciál zničit dlouhotrvající zmatek a rozdělení ohledně Ježíše. Ježíš je Božím Synem výslovně kvůli zázraku v Marii. Není nutná žádná další definice. Tento úžasný verš si může dělat nárok na to, že je „řídícím textem“ celého Nového zákona. Zázrak v Marii **přivádí Syna k existenci**. Předtím tudíž neexistoval.

Jsou-li definováni Bůh a Ježíš, jeho Syn, zbývá vymezit evangelium, srdce zachraňujícího křesťanského poselství. Kde je lepší a vhodnější pátrat po správné definici evangelia než v Ježíšových slovech, když otevíral své evangelizační poslání? Tento zjevný přístup k vymezení Ježíšova mistrovského evangelia termínem „Království“ však není přístupem zaujímaným církvemi obecně! Prostě a jasně Ježíš otevřel svou službu tím, že nám přikázal „věřit na základě [en] evangelia o Božím království“ (Marek 1:14–15). Ježíšova naléhavá výzva směřuje k celé lidské rase díky velkému pověření, když křesťanství, jak je definováno Ježíšem, mělo jít do celého světa, dokud se Ježíš nevrátí (Mat 28:19-20). Velké pověření nám přikazuje, abychom změnili názor, nebo „činili pokání a věřili evangeliu Božího království“ (Marek 1:14-15).

Stejně jasným a prostým jazykem Ježíš prohlásil, že celé odůvodnění pro jeho službu bylo „kázat evangelium Božího království: k tomu jsem byl pověřen“ (Lukáš 4:43). Je to těžké? Určitě ne. Zbývá jen definovat Království, podle Ježíšových vlastních výroků, jako obnovenou společnost, kterou v budoucnu zavede po celém světě při svém návratu. Proto na nás naléhal, abychom se modlili: „Ať přijde Tvé království“ (ne „ať se Tvé království rozšiřuje!“). Určitě ne zrovna „Kéž Tvé království vládne v mém srdci“, což bezprostředně zatemňuje skutečný a konkrétní význam „Království“ jako doslovné a budoucí vlády. Království je podle Ježíše tou revoluční světovou vládou, kterou Mesiáš slavnostně uvede při svém druhém příchodu, a jež má být připravena se vši naléhavostí předem.

Ano, ovšem, evangelium Božího království, kterému v poslušnosti vůči Ježíši je nám přikázáno věřit a podrobit se mu, znamená změněný životní styl od nyní až do konce našeho života. Máme „chodit“ (biblické křesťanské živé slovo) v poslušnosti Ježíše a učení „Ježíšovu v Pavlovi“. Slovo Království je však hlavně a především – a zejména v základních zprávách evangelia předaných Matoušem, Markem a Lukášem – ne Království v srdci, nikoli „nastolení Ježíše do srdce“, ale téměř vždy budoucí nový světový řád, jehož dědici jsou nyní křesťané, „očekávající Boží království“, jako byl Josef z Arimatie (Marek 15:43).

Pečlivě si všimněte, že Josef jako *křesťanský učedník* ve svém osobním životě „nastolil“ Ježíše (při použití populárního jazyka) do svého osobního života. Josef byl učedníkem (Matouš 27:57). Josef však nezatemnil pojem Boží království tím, že z něj učinil synonymum pro křesťanský život nyní. Stále ještě *očekával* Boží království poté, co historická Ježíšova služba skončila. Propásl Josef království? Ovšem že ne. Vymezil Království tak, jak to dělal Ježíš téměř stále, jako království, jež bude slavnostně zavedeno při jeho příštím příchodu. Lupič na kříži jako dobrý učedník také myslel na Království jako na budoucí při druhém příchodu (Lukáš 23:42).

Definice křesťanského evangelia selhávají, pokud *nezačínají* prohlašováním Království v Ježíšových slovech. "Boží Království bylo nablízku", na obzoru, a vyzývalo k naléhavému jednání z naší strany. Boží království popisuje dobu v budoucnu, kdy Ježíš bude opět jíst a pít s učedníky (Luk 22:18). Boží Království je království, ve kterém se vzkříšení Abraham, Izák a Jákob znovu objeví, aby obdrželi zaslíbené dědictví, které nikdy nezískali (Mat 8:11). Boží království se pořád ještě „chystá přijít“, řekl Ježíš, „až uvidíte, že se všechny tyto věci dějí,“ závěrečné události předpovězené v Lukáš 21 (viz v. 31). Boží Království je velkou událostí budoucího soudu a spasení, kdy nás Boží rozhodnutí, v Kristu, z království vyloučí nebo do něj zařadí. Boží království nemá být celosvětově uskutečněno, dokud se urozený člověk Ježíš nevrátí z nebe (Luk 19:11-27).

Co bude znamenat být „v Království“? Omezit učení Království na „dobrý život nyní“ ničí *primární* význam Království ve slovech Ježíše jako Království, které bude dáno malému stádu (Lukáš 12:32). To není „Království v srdci“. Je to nový politický řád na Zemi nahrazující při poslední trubce všechny současné národní státy. (Zj 11:15-18).

Boží království v této pasáži nezačíná nyní, ale v budoucnosti. Křesťané jsou nyní dědici Království, protože se na něj s naléhavostí připravují a žijí v povzbuzující naději na své vystoupení, když se Ježíš vrátí. Toto Království je definováno nejprve proroky Izraele v hebrejské Bibli a zejména v proroku Danielovi, který vymezuje Království tak, že bude „pod celým nebem“ (7:27), nikoli v nebi! Až přijde Království, které je středem všech dobrých křesťanských modliteb: „Přijď Tvé království,“ budou svatí všech věků působit jako spoluvládci s Ježíšem (Dan 7:18, 22, 27, RSV). Přední křesťané, apoštolové, budou „sedět na 12 trůnech, aby spravovali obnovené kmeny Izraele“ (viz Mat 19:28). Stejný slib se znovu objevuje v Lukáš 22:28-30, kde se stává podstatou Nové smlouvy. Ježíš prolil svou krev, aby uvedl v platnost smlouvu o Království. "Stejně jako můj otec uzavřel smlouvu, že mi dá království, tak i já s vámi uzavírám smlouvu, že vám dám království, a budete sedět na trůnech, abyste spravovali dvanáct kmenů Izraele."

Toto zaslíbené království, srdce křesťanského evangelia, zaručuje věřícím „moc nad národy“ (Zj 2:26), kterou nyní určitě nemají. Křesťané mají být odměněni postaveními pravomoci v tomto království a „budou sedět s Ježíšem na jeho trůnu“, na Davidově trůnu, který bude obnoven na zemi. Pavel varoval křesťany před omylem, pokud by si mysleli, že již působí jako králové: „Jste již spokojeni; už jste zbohatli; stali jste se králi bez nás! Vskutku si přeji, abyste se stali králi, takže bychom se také my mohli stát králi s vámi.“ (1 Kor 4:8).

Hlavní a základní význam „Království“ v zaznamenaném Ježíšově učení není „etikou“ normou v srdci nyní. Nejde o zvnitřněné království. Téměř vždy (98 % textů o Království) je tedy Královstvím budoucnosti, závislým na budoucím uvěznění Satana „tak, aby už nemohl klamat národy“ (Zj 20:3), zcela nový stav věcí. Vztah křesťanů ke Království je takový, že jsou pozváni, skrze testování a zkoušky nyní, být tou královskou rodinou, privilegovanou; budou pomáhat Ježíši při „upevňování“ světa ve velkém a pozeňnaném měřítku, až přijde Království. Pokud tato primární definice Království není pro mysl návštěvníků bohoslužeb jasná,

není evangelium o Království, křesťanské zachraňující evangelium, pevně založeno. Tradičním a lidovým kázáním bylo toto nade vše důležité majestátní Království Ježíšovo a Otcovo převyprávěno v nějakou vágní naději na „nebe, když zemřu“.

Tímto cizáckým pojetím, založeným na falešném učení, že máme „nesmrtelné duše“, které musí při smrti buď odletět bez těla do nebe, nebo být navždy mučeny v podzemním pekelném ohni, je evangelium Království popleteno a zmateno. Energie slova o Království, tvořivého semene, které věřícímu uděluje Boží život (Luk 8:11-12; Mat 13:19), je smrtelně poškozena, pokud není Boží království správně vymezeno pomocí soustavné prezentace **Království podle Ježíšových výroků**, založeno na Danielovi a na slibu země Abrahamovi. Křesťanské evangelium bylo kázáno před časem Abrahamovi, jak řekl Pavel mýlícím se Galatským (Gal 3:8). Boží království vykořeněné ze své hebrejské půdy se vznáší nejasně v myslích účastníků bohoslužeb. Když k tomu dojde, je ohroženo srdce víry a církve nemohou očekávat, že budou kypící a účinné. Slovo nebo evangelium Království má „v nás mocně působit“ (1 Tes 2:13) a máme se chovat, „chodit hodni Boha, který nás volá do Království“ (2:12) jako věřící v Krista, jako královskou rodinu ve výcviku, aristokracii nové zítřejší vlády na Zemi.

Vymezit Království, začít Ježíšem, to udělá mnoho pro sjednocení roztříštěných denominací, pokud se nejprve vyrovnají s Ježíšovým unitárním monoteismem tak krásně vyhlášeným v Janovi 17:3. A za předpokladu, že Ježíš je prezentován jako Mesiáš a Spasitel, ne jako návštěvník z vesmíru. Bůh se nestal člověkem; Bůh se stal Otcem, když v lůně Ježíšovy matky došlo k zázraku zplození Božího Syna (Luk 1:35; Mat 1:18, 20; Ž 2:7; 2 Sam. 7:14).

Biblická definice Boha, Ježíše a evangelia byla po tisíciletí poškozena od druhého století politováníhodným přílivem pohanské filozofie. „Nebe jako letovisko pro duše“ nahradilo skutečné, konkrétní Boží království přicházející na Zemi, když se Ježíš vrátí. Úděl křesťanů chybí v nejběžnějším kázání.

To ponechává církve jako „oblasti katastrof“, které vyžadují naléhavou reformu, aby se vrátily k jednoduchým základům Ježíšova a Pavla evangelia o Království (Mar 1:14–15; Luk 4:43; Mat 24:14), jež je totožné s evangeliem milosti (Sk 20:24-25; 28:30-31).

Můžeme si dodat odvahy a útěchy z varovných slov předního novozákonního učence biskupa Toma Wrighta, který lituje bezduchého přístupu k biblické pravdě, který je v církvích tak zřejmý. Poslechněte si Wrightovu sžíravou kritiku a pronikavou analýzu „nepořádku, ve kterém se nacházíme“, poznamenaného zjevnou roztříštěností křesťanského denominacionalismu. Wright podotýká:

Tradičně ovšem předpokládáme, že křesťanství učí o nebi nahoře, do kterého jdou spasení nebo požehnání, a o pekle dole pro zlé a zatvrzelé. Toto je stále ještě předpokládáno mnoha lidmi uvnitř i vně církve jako oficiální linie, kterou mohou nebo nemusí přijímat.

V poště nedávno dorazil pozoruhodný příklad, kniha, zřejmě bestseller Marie Shriverové, současné první dámy Kalifornie, která je provdána za Arnolda Schwarzeneggera a jejímž strýcem byl John F. Kennedy. Kniha se jmenuje *What's Heaven?* a je zaměřena na děti, se spoustou velkých obrázků načebraných mraků na modré obloze. Každá stránka textu má jednu větu extra velkým písmem, takže základní sdělení knihy je křišťálově jasné. Nebe, říká Shriverová, je 'někde, v což věříte... Je to krásné místo, kde můžete sedět na měkkých oblacích a mluvit s ostatními lidmi, kteří tam jsou. V noci můžete sedět vedle hvězd, které jsou nejjasnější ze všech ve vesmíru ... Pokud jste během svého života dobří, musíte jít do nebe ... Když je váš život zde na zemi dokončen, Bůh posílá anděly dolů, aby tě vzali až do nebe, abys tam byl s Ním... A babička je ve mě živá ... Nejdůležitější je, že mě naučila věřit v sebe ... Je na bezpečném místě s hvězdami, s Bohem a anděly ... Sleduje nás odtamtud ... Chci, abys to věděla [řídí hrdinka své prababičky], že i když už tu nejsi, tvůj duch bude ve mně vždy živý.'

Wright komentuje tento úžasný kousek zavádějících informací, které nabízí autorka *What's Heaven?*

To je víceméně přesně to, čemu miliony lidí v západním světě začaly věřit, přijímat jako pravdu a učit tomu své děti,

Biskupu Wrightovi byla poslána kniha, jak říká, přítelem, který vhodně řekl,

Doufám, že zjistíte, že tato strašná kniha je užitečná v tom, co neříkat.

Wright pak precizuje svůj názor:

Mnoho křesťanů vyrůstá za předpokladu, že kdykoli Nový zákon mluví o nebi, vztahuje se na místo, kam spasení půjdou po smrti. V Matoušově evangeliu jsou Ježíšova slova, jež jsou v dalších evangeliích o Božím království, podána jako „království nebes“. Protože mnozí čtou nejprve Matouše, když zjistí, že Ježíš mluví o „vstupu do nebeského království“, mají své domněnky potvrzeny a předpokládají, že Ježíš vskutku mluví o tom, jak jít do nebe, když zemřete, což rozhodně není tím, co měli na mysli Ježíš nebo Matouš. Kolem toho vyrostlo mnoho mentálních obrazů a nyní se předpokládá, že právě to učí Bible nebo čemu věří křesťané. Ale v Novém zákoně jazyk nebes tak nefunguje.

Wright pak dodává:

Boží království v kázání Ježíše se nevztahuje na posmrtný úděl, ani na náš útěk z tohoto světa do svrchované vlády přicházející „na zemi tak, jako je v nebi“. Kořeny nedorozumění sahají velmi hluboko, v neposlední řadě do zbytkového platonismu [pohanství], který infikoval celé řádky křesťanského myšlení a svedl lidi k domněnce, že křesťané jsou určeni k tomu, aby znehodnocovali tento současný svět a svá nynější těla a považovali je za ošumělá nebo ostudná... V knize Zjevení nenacházíme vykoupené duše cestující do odtělesněného nebe, ale spíše nový Jeruzalém sestupující z nebe na Zemi, spojující obojí do trvalého objetí.

Biskup Wright zasáhl jeden prvek neštěstí, kterým je roztržštěné denominační křesťanství. Všimá si, že většina křesťanů dnes, obávám se, nikdy o tom po léta nepřemýšlí.

Jsou skutečně uvězněni v bezduchem stavu, ne podle berejských. Status quo, to, co jsme se naučili v církvi, je přijímáno jako skutečné a pravdivé, i když to není nic jiného než mišmaš platónského pohanství, podpíraného několika verši z Bible překroucenými nebo vytrženými ze svého kontextu. Není divu, že si mnozí, kteří se obtěžují přemýšlet sami za sebe, uvědomí, že „nebe, jak je tradičně líčeno, vypadá nesnesitelně nudně – sedět pořád na oblacích a hrát na harfy.¹

Jaký stupeň vypískání bude třeba pro roztržštěné církve, aby se domáhaly úplné generální opravy svých definic víry Ježíše, biblického a apoštolského křesťanství? Jak ostrá a pronikavá musí být poučená a odůvodněná kritika mytologie vydávající se za pravdu evangelia, ještě před tím, než na světě vypukne dlouho opožděná reformace?

Nový zákon varuje stránku za stránkou, že falešná víra je smrtelným ohrožením. Pavel předpověděl na obzoru se rýsující potíže. Energickými slovy obviňuje všechna selhání a nabádá být neustále v pohotovosti, abychom nepadli za kořist nesmyslům zamaskovaným jako zachraňující pravda: Ve 2. Timoteovi 4:1-4 apoštol mluvící za Ježíše řekl:

Zapřísahám tě v přítomnosti Boha a Krista Ježíše, který má soudit živé a mrtvé, svým zjevením a svým královstvím: zvěstuj slovo; buď připraven v době vhodné i nevhodné; kárej, povzbuzuj, nabádej, s velkou trpělivostí a poučením. Neboť přijde čas, kdy nebudou snášet zdravé učení; ale budou *chtít* nechat si lechtat uši, shromáždí si pro sebe učitele podle svých vlastních tužeb a odvrátí uši od pravdy a obrátí se k mýtům.

¹ *Surprised by Hope*, str. 17, 18.

"V Bibli není nikde cílem umírajícího nebe," prohlásil další učenec z Cambridge. Když „Království“, „Bůh“ a „Syn Boží“ znovu získají své biblické definice, mohou církve očekávat, že se objeví zdravá jednotnota. Když se vyhneme těmto definicím kvůli jiným, mimo Boží vzorové podmínky předané Ježíšem a Pavlem, můžeme očekávat podnik jako běžně, a dusivou otupělost, která udržuje členy církve pod železnou pěstí oblíbeného biblického nepochopení Boha, Ježíše a jejich přicházejícího Království na obnovené zemi. "Pokud nepřijmete Boží království jako malé dítě, nevstoupíte do něj," řekl Ježíš (Luk 18:17), což odráželo jeho nakažlivé potěšení v evangeliu o Království, kvůli kterému kázal a zemřel. Shrnutí jeho Královského díla je uvedeno v těchto úžasných výpovědích Zjevení 5:9-10: „A zpívali novou píseň a říkali: „Jsi hoden, abys [Ježíši] vzal knihu a rozlomil její pečeti; neboť jsi byl zabit a vykoupil jsi pro Boha svou krví muže a ženy ze všech kmenů a jazyků, lidí a národů. Učinil jsi je, aby byli *královstvím* a kněžstvem našeho Boha; a budou panovat na zemi.“

Hlavním smyslem Království zůstává království Mesiášovy naděje, na které se nyní mají připravovat věřící všech národů s ohledem na královský úřad, který jim byl slíben. Spasení v tomto budoucím Království závisí, jak říká Hebreům 5:9, na naší dnešní poslušnosti Ježíši, který „se stal všem, kdo ho poslouchají, zdrojem věčné spásy.“ Jeho první a programové přikázání je „Čiňte pokání a věřte evangeliu o Božím království“ a ovšem „definujte Království tak, jak to dělám já ve svých mnoha průpovědích o Království!“